



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobkyně: **digicloud s. r. o.**, IČ 48587711
sídlem Zenklova 8, 180 00 Praha 8
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Fleglem
sídlem K Chaloupkám 3170/2 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2019, č. j. 43137/2019/ODSH/8

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 18. 4. 2019, č. j. Hl 26741/2019/ODP (dále jen „*správní orgán*“), jímž byla žalobkyně jako provozovatel vozidla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 písm. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“).

2. Žalobkyně jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem

o silničním provozu, když dne 9. 12. 2017 v 10:49 hodin, na silnici č. I/34 v obci Hlinsko, ulici Poličská u OMV nezjištěný řidič uvedeného vozidla nerespektoval a porušoval ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu - překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Nezjištěnému řidiči byla naměřena rychlost 69 km/h (po odečtu tolerance 66 km/h), což vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm f) bod 4 zákona o silničním provozu. Žalobkyně tedy porušila ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž spáchala přestupek podle ust. § 125f odst. 1 téhož zákona. Za přestupek byla žalobkyni uložena pokuta 1 500 Kč. Rovněž jí byla uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení v částce 1 000 Kč.

3. V žalobě žalobkyně namítá zánik odpovědnosti za přestupek a související nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedla, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítala, že rozhodnutí sice bylo v jednoleté prekluzivní lhůtě vydáno, nebylo však v této lhůtě doručeno, nenabýlo tedy právní moci, a jako takové mělo být zrušeno a řízení zastaveno. Uplynutím promlčecí doby totiž došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Žalobkyně dále odkázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“), podle které musí ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku nabýt rozhodnutí o přestupku právní moci. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty. K doručení rozhodnutí v jednoleté prekluzivní lhůtě v projednávaném případě nedošlo, neboť zánik odpovědnosti za přestupek nastal dne 24. 4. 2019 a rozhodnutí bylo doručeno až dne 25. 4. 2019. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dovolával odlišné úpravy promlčecí doby podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „*zákon o přestupcích*“) a úpravy současné. Žalovaný však neuvedl, v čem byla dřívější úprava odlišná od té současné. Proto i závěr žalovaného o tom, že v jednoleté lhůtě nemuselo být doručeno, je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů

a nesrozumitelnost. Žalobkyně dále cituje příslušná ustanovení zániku odpovědnosti v zákoně

o přestupcích, účinném do 30. 6. 2017 a ustanovení promlčecí doby v současné právní úpravě, tedy v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“). Poukazuje přitom na srovnatelnost v podstatných bodech obou právních úprav. Závěrem uvedla, že výrok NSS v rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As

61/2010-89 o nutnosti nabytí právní moci před uplynutím prekluzivní lhůty, není vázán na konkrétní úpravu promlčecí doby. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně uvedl, že žalobní námitky jsou de facto totožné s námitkami odvolacími. Odkázal na napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňové. Citoval současnou právní úpravu promlčení, podle které činí promlčecí doba jeden rok, přičemž tato se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným a vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání. Přerušením promlčecí doby počíná běžet promlčecí doba nová. Prvostupňový orgán vydal rozhodnutí - příkaz dne 24. 4. 2018. Téhož dne bylo žalobkyni v příkazním řízení doručeno. Tímto dnem tedy bylo řízení zahájeno. Promlčecí doba však byla přerušena dne 18. 4. 2019 vydáním rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou. K zániku odpovědnosti tak nedošlo dne 24. 4. 2019. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

5. V replice k vyjádření žalovaného pak žalobkyně znovu zopakovala, že podle konstantní a nikdy nezpochybněné judikatury musí být rozhodnutí v zákonné lhůtě nejen vydáno, ale i doručeno, neboť až jeho doručením nabývá právní moci.

6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Žaloba není důvodná. Žalobní námitka žalobkyně je v podstatě faktickým opakováním námitky odvolací.

7. Podle ust. § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky: „*Promlčecí doba činí 1 rok.*“

8. Podle ust. § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky: „*Promlčecí doba se přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*“

9. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyni byla v příkazním řízení uložena pokuta 1 500 Kč. Příkaz byl vydán a doručen dne 24. 4. 2018 (viz doručenka přiložená k číslu listu 40 správního spisu). Proti tomuto příkazu podala žalobkyně odpor.

10. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně vydaným dne 18. 4. 2019 byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč. Rozhodnutí bylo vydáno a vypraveno dne 18. 4. 2019 a doručeno dne 25. 4. 2019 (viz doručenka přiložená k č. l. 50 správního spisu).

11. Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala odvolání, ve kterém namítala, že v jednoleté prekluzivní lhůtě nedošlo k doručení rozhodnutí, neboť zánik odpovědnosti nastal dne 24. 4. 2019 a rozhodnutí bylo doručeno až dne 25. 4. 2019. Pro podporu svých tvrzení o nutnosti nabytí právní moci rozhodnutí ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku odkázala na judikaturu NSS.

12. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. K odvolací námitce stran uplynutí jednoleté promlčecí doby před nabytím právní moci rozhodnutí uvedl následující. Námitka podle žalovaného není důvodná. Ustanovení § 32 odst.

2 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že promlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným a vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání. Přerušením promlčecí doby počíná běžet promlčecí doba nová. Prvostupňový orgán vydal rozhodnutí (příkaz) dne 24. 4. 2018 (příkaz byl vydán, tj. datován dnem 23. 4. 2018 a odeslán do datové schránky 24. 4. 2018 – pozn. soudu). Dne 24. 4. 2018 byl žalobkyni v příkazním řízení příkaz doručen. Tímto dnem tedy bylo řízení zahájeno. Promlčecí doba však byla přerušena dne 18. 4. 2019 vydáním rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou. K zániku odpovědnosti tak nedošlo dne 24. 4. 2019. Judikatura, na kterou odkazuje žalobkyně, není případná, protože úprava promlčecí doby podle zákona o přestupcích byla odlišná od úpravy současné. Závěrem uvedl, že v dané věci nebyly uplatněny liberační důvody dle ust. § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu.

13. V projednávané věci má žalobce za to, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím jednoroční promlčecí doby. Krajský soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, pokud jde o přerušení promlčecí doby dnem 18. 4. 2019 vydáním rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku. Pro věc jsou podstatná data vydání prvostupňového příkazu a rozhodnutí. Tato vyplývají z přiložených doručenek a žalobkyně je nespоруje.

14. Názor žalobkyně o srovnatelnosti právních úprav promlčecí doby přestupku není správný. Předně třeba uvést, že žalobkyně v žalobě cituje ust. § 20 zákona o přestupcích ve znění účinném od 1. 10. 2015, kdy předmětné ustanovení bylo takto změněno novelou zákona č. 204/2015 Sb. Až touto novelou bylo do tohoto zákona vtěleno ustanovení týkající se přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku. Ustanovení § 20 citovaného zákona před příslušnou novelou, tedy účinné do 30. 9. 2015 pouze stanovilo, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Tedy, úpravu přerušení běhu lhůty právní úprava účinná do 30. 9. 2015 neobsahovala.

15. Pokud tedy žalobkyně v žalobě předkládá (a předkládala i v odvolacím řízení) judikaturu NSS, podle níž přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně, tedy rozhodnutí musí být v této lhůtě nejen vydáno, ale i doručeno, pak tato judikatura se vztahovala k právní úpravě zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015, tedy ještě před předmětnou novelou upravující přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku. Z tohoto důvodu žalobkyní předkládaná judikatura NSS na projednávaný případ nedopadá. Proto musí krajský soud tuto žalobní námitku odmítnout.

16. V dané věci a v souladu s platnou zákonnou úpravou odpovědnosti za přestupky soud ověřil, že jednoroční promlčecí doba nejprve běžela od doručení příkazu dne 24. 4. 2018, poté byla přerušena vydáním rozhodnutí dne 18. 4. 2019, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku. Tím v souladu s § 32 odst. 2 písm. c) věta za

středníkem, počala běžet nová promlčecí doba. Skutečnost, že k doručení předmětného rozhodnutí došlo až dne 25. 4. 2019 tak na běh promlčecí doby, respektive jejího tvrzeného uplynutí, neměla vliv. Je tedy správný závěr žalovaného, že k zániku odpovědnosti za spáchaný přestupek nedošlo. Stejný názor je pak prezentováni v Komentáři k § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky, kde autor uvádí, že „Pro podporu shora uvedeného lze navíc dle našeho názoru poukázat též na ustanovení § 32 odst. 2 přestupkového zákona, dle něž se promlčecí doba přerušuje (právě již) vydáním rozhodnutí (jímž je obviněný uznán vinným, nebo o schválení dohody o narovnání), tedy nikoliv až jeho oznámením.“ (viz BOHADLO, David a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7598-052-6.) Tři roky od spáchaní přestupku neuplynuly.

17. Žalobkyni lze pouze částečně přisvědčit v tom ohledu, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí omezil na strohé konstatování odlišnosti obou příslušných právních úprav a tím bezvýznamnosti předkládaných judikatorních závěrů NSS pro danou věc. Neosvětlil tak, že právní úprava zániku odpovědnosti v ust. § 20 zákona o přestupcích byla novelizována zákonem č. 204/2015 Sb., přičemž předmětná judikatura NSS se vztahovala k úpravě účinné do 30. 9. 2015. Soud to však za pochybení nepovažuje. Proto uvedené nemohlo mít vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť odlišnost právní úpravy současné od právní úpravy v zákoně o přestupcích je seznatelná již pouhou komparací příslušných ustanovení těchto předpisů. Žalobci, zastoupenému advokátem, nic nebránilo uvedenou rozdílnost právních úprav zjistit a následně vyvodit závěry o použitelnosti jím vyhledaných (starších) rozhodnutí NSS. Platí, že závěry rozhodnutí NSS předkládané žalobkyní nelze pouze mechanicky převzít pro podporu jejích tvrzení v případě, na který již dopadá nová právní úprava zákona o odpovědnosti za přestupky. Aktuální, použitelný a tedy účinný text zákonné úpravy nedává prostor pro výklad zániku odpovědnosti za přestupek tak, jak se žalobkyně dožaduje

18. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

19. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 6. května 2020

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce